

mallorca socialista

Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.)

Nº 3 - ABRIL 1978 - Dip. Legal PM 511-77 - Redacció i Administració: C/ Conquistador, 4 - Ciutat - Preu: 25 pts.

Presentació

A hores d'ara ja sabem prou bé que tota opció política exigeix, per arrelar dins una societat, disposar d'uns mitjans informatius propis. El Partit Socialista de Mallorca (PSI) manifesta, en relançar "Mallorca Socialista", la seva ferma voluntat de crear un òrgan d'informació al servei dels principis autogestionaris i nacionalistes. Coneixem l'amplitud de la tasca i la migradesa dels recursos per dur-la endavant. Ens hi arrisquem, tanmateix. Si lluitam contra el sucursalisme polític, igualment ho hem de fer contra la dependència informativa ben evident a casa nostra on les diverses forces de dreta i esquerra solen manifestar, arribada l'hora de enllestir un butlletí, o confeccionar un cartell, una completa submissió a les normes arribades de fora. És tristíssim constatar com bona part dels grups polítics de les Illes, conjuguen una retòrica autonomista, o, fins i tot, nacionalista amb l'acatament total a les directrius de la central madrilenya.

Sense una premsa pròpia no hi haurà mai una verdadera autonomia. És des dels mitjans informatius que les ideologies arriben als destinataris i els formen en un sentit o altre. Dissortadament, l'esquerra a Mallorca -reformista o revolucionària, tant se val- palea massa el desfasament entre el somni d'una societat lliure, socialista i autònoma, amb una pràctica quotidiana de dependència o tots els nivells, l'informatiu especialment. Què cal fer? Una premsa autònoma és una eina cara i complexa, indispensable tanmateix. El Partit Socialista de Mallorca (PSI) ha preferit una lluita política difícil, ingrata i, per ara, minoritària. Lluitam des de Mallorca per a les classes populars de Mallorca. Això, és clar, sense renunciar a una convergència amb altres formacions socialistes o d'esquerra. L'intent exigeix continuar l'òrgan informatiu: "Mallorca Socialista", una publicació al servei del socialisme autogestionari i de la lluita nacional. Un òrgan d'informació que no concierri altra obediència que els interessos de les classes populars de l'illa, tant en la seva lluita contra l'exploitació com en el combat contra el colonialisme centralista.

Els equívocs de la socialdemocràcia

Per Jean Ziegler

(Pàgs. 4-5)

PER L'AUTONOMIA

Acte - míting - projecció

El passat dia 22 de Març, el PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (PSI) organitzava el primer acte públic recolzant l'Estatut d'Autonomia que es realitzava a Ciutat des del passat dia 29 d'Octubre.

Llorenç Capellà, Jordi Carbonell, Josep Maria Llompard, Isidor Mari i Toni Serra, tots ells caracteritzats per la seva lluita en defensa dels interessos del nostre poble, saberen donar a l'acte el caràcter unitari i "supra-partidista" que ha de tenir qualsevol manifestació que pretengui promoure la consecució del nostre Estatut.

Per la seva banda, la Intervenció del company del PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA, Andreu Murillo, deixa ben clar l'es-

perit que ho de unir i dir les relacions entre les Illes en el marc de la futura Autonomia, un escrit unitari entre dues comunitats que soben tractar-se D'IGUAL A IGUAL.

En darrer lloc, una exigència unànime va ésser manifestada per tots els participants tant a la taula rodona com en el col·loqui posterior: LA UNITAT DE L'ESQUERRA de cara a la consecució del nostre Estatut i LA UNITAT DE L'ESQUERRA de cara a les eleccions municipals. Una exigència que el nostre partit té plenament assumida des del seu darrer Congrés i que, a l'hora d'aparèixer aquestes pàgines, potser ja s'hagi materialitzat en propostes concretes.

PROPOSTA DE CONVERGÈNCIA Partit Socialista de Mallorca (PSI)

Davant els crucials moments pels quals travessam les formacions polítiques socialistes de l'Estat Espanyol, el Consell polític del Partit Socialista de Mallorca (P.S.I.) ha acordat de fer extensiva a la resta de les forces socialistes de les Illes la proposta de convergència feta dies abans a l'organització a Mallorca pel Partit Socialista Popular.

Aquest procés de convergència tendria com a finalitat l'articulació organitzativa dels socialistes de les Illes entorn als següents principis fonamentals:

democràcia com a instrument reproductor del sistema capitalista.

4) Reconeixement de les organitzacions de masses i dels organismes de poder popular com a instrument imprescindible per dur a terme una transformació profunda i real de la nostra societat. Així mateix haurà d'ésser assumida com a criteri general la voluntat de col·laboració amb la resta de forces polítiques que defensen una mateixa interès de classe.

5) Definició de l'Estat Espanyol com estat plurinacional i reconeixement del dret a l'autodeterminació de les nacionalitats i dels pobles que l'integren.

6) Consecució de l'autonomia política i per tant econòmica per a cada illa en base a la creació d'organismes d'autogovern a cada una d'elles i d'un Consell paritari interinsular.

7) Defensa d'un districte electoral no únic per a Mallorca i representació de la Part Forana a partir de les seves comarques.

8) Reconeixement dels Països Catalans com a marc de la nostra nacionalitat amb el que això implica de lluita pel reforçament dels llaços existents entre ells.

9) Defensa i impulsió del dret a la Federació del poder autònom de les Illes amb els de Catalunya i el País Valencià.

10) L'organització fruit d'aquest procés de convergència haurà d'adequar la seva pràctica i la seva estructuració interna als objectius i principis abans esmentats, la qual cosa implica:

a) Organitzacions de partit plenament sobiranes a cada illa i coordinació d'aquestes a partir d'un consell de direcció política amb represen-

tació paritària.

b) Plena sobirania amb respecte a qualsevol directriu estranya a les mateixes illes i coordinació amb altres forces polítiques socialistes dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol sempre que aquesta coordinació no atempti contra la dita sobirania.

c) Funcionament intern democràtic.

d) Llibertat d'afiliació als sindicats de classe, potenciant les plataformes unitàries i la formació d'un únic sindicat a partir de la realitat de les illes.

Per ordre del Consell de direcció Política del Partit Socialista de Mallorca (P.S.I.).

El Secretariat polític

ENQUESTA SOBRE L'AUTONOMIA

La caiguda del franquisme centralista i colonial, ha permès la reacció d'un autèntic "esclat autonomista" pertot arreu de l'Estat Espanyol. Nacionalitats, regions, autodeterminació, independència... dels pobles de l'Estat Espanyol han substituït, de cop i volta, la retòrica unitarista dels temps del Caudillo. Que hi ha, però, darrere els mots? Com entenem, a les Illes, la qüestió autonòmica? Per esbrinar-ne mínimament el contingut, "Mallorca Socialista" inicia ara una sèrie de reflexió. Les respostes poden ésser divergents i, fins i tot, radicalment oposades. Enllà de l'acord, gairebé unànim, sobre l'autonomia de les Illes, cada ideari determina una consideració prou diferent sobre la qüestió. L'enquesta aspira només a una clarificació mínima sobre un tema que conté una fonda càrrega polèmica. Dins números successius reproduïrem les respostes de diverses persones a l'enquesta següent:

- 1) Com valorau el procés de negociació de la preautonomia?
- 2) Quina opinió teniu de l'enfocament que es dona a la qüestió autonòmica dins el projecte de Constitució?
- 3) Quines possibilitats i alternatives creis que hi ha per aconseguir un autèntic autogovern per a les Illes?

Respon: Gregori Mir (*)

1) Per ara i pels seus resultats molt negativament. Amb un poc més d'imaginació política crec que s'hauria pogut aconseguir de pressionar molt més el govern el qual, segons sembla, només voldria donar la preautonomia a Catalunya, al País Basc i a Galícia, però això dependrà de les perspectives davant les eleccions municipals, que difícilment UCD guanyarà. Crec que tots els grups que signaren el Pacte Autòmic s'haurien d'haver constituït en reunió permanent per col·laborar amb els partits amb representació parlamentària i ajudar-los, però tenc els meus dubtes que el partit hegemònic vulgui de bon de veres una autonomia real per a les nostres Illes, i com que aquest partit fou el qui va treure més diputats per les Balears...

2) En un principi, i mirant aquests dos darrers segles d'intents d'organitzar l'Estat espanyol, crec que és positiu, però fins que no

s'hagi discutit i aprovat la Constitució no sabrem si s'haurà encertat en la solució del problema secular. L'Estat espanyol és plurinacional i qualsevol normativa constitucional ha de partir d'aquest fet indubtable, però la dreta oligàrquica farà tot quant podrà -tal i com veim aquests dies- per evitar un plantejament d'aquesta casta, car el seu poder li ve, en part considerable, de controlar els aparells de l'Estat. Jo crec que si aquesta vegada hom no encerta a resoldre el problema, l'actual procés democràtic haurà servit per a poca cosa i, més prest o més tard entrarem dins una situació complexa de tensions probablement més greus que les d'abans. D'altra part i amb vista a un futur immediat, sóc partidari de les tres llistes de competències entre l'Estat i la comunitat autònoma, perquè crec que així el procés s'iniciarà amb un cert ordre racional, però amb la possibilitat que les

regions autònomes puguin decidir les competències de les quals hagin d'esser titulars. Lògicament, això implica que estic totalment en contra del projectat article 143 que atorga al poder central el dret de vetar els acords del parlament autònom. Crec que la instància que ha de decidir dels conflictes és el Tribunal de Garanties Constitucionals o el Tribunal Suprem. També sóc partidari de crear un Tribunal de Cassació autònom que tramiti en darrera instància aquells afers, dels quals només tenguí competència la comunitat autònoma.

3) Tenc els meus dubtes que la dreta mallorquina vulga dur a terme un real procés d'autonomia per a la nostra comunitat. Això no vol dir que determinats sectors d'aquesta dreta, els més dinàmics i de mentalitat empresarial, no la vulguin, però n'hi ha d'altres -AP, per exemple- que la rebutgen perquè saben que la seva influència radica principal-

ment en les seves relacions amb els grups oligàrquics que dominen l'Estat. També saben que un procés autòmic amb cara i ulls significaria un acostament del poder a les classes populars i això, lògicament, no ho volen.

Més que d'alternatives, jo parlaria d'una sola alternativa, és a dir que d'una vegada acceptem que nosaltres feim part de la nació catalana i que només dins aquesta perspectiva la nostra autonomia serà profunda i autèntica. Això no s'ha d'interpretar en el sentit que ens hàgim d'integrar dins les institucions polítiques del Principat, sinó que amb els altres Països Catalans tenim uns mateixos elements diferencials envers els pobles restants de l'Estat, i moltes de coses a resoldre conjuntament. Per exemple, tot el que fa a l'autonomia cultural s'hauria de dur a terme en estreta col·laboració amb els altres països catalans. En relació amb l'autonomia política, crec que les

nostres illes han de tenir les seves pròpies institucions autonòmiques, que s'han de relacionar directament amb el poder central. Trob que és molt positiu que la Constitució o federació de regions autònomes. Amb tot, amb vista a la integració europea, ens convé començar a pensar que els Països Catalans formen una comunitat natural i bàsicament homogènia alhora que econòmicament potent, i que plegats podríem tenir una influència notable. Per això, i no solament pel meu ideal nacionalista, crec que a poc a poc hem d'encetar un procés d'acostament polític entre els països catalans. Jo veig l'autonomia en termes de perspectives creadores per superar les estretors constitucionals.

(*) Autor, entre altres obres, d'"El Mallorquinisme Polític".

LOCALS DEL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA PSI

A CIUTAT DE MALLORCA

* AGRUPACIÓ TERRITORIAL CENTRE
carrer Conquistador, 4-1er.
telf. 22 39 32

* AGRUPACIÓ TERRITORIAL ARAGÓ
carrer Semolera, 4

A MONTUÏRI

* AGRUPACIÓ DE MONTUÏRI
carrer Weyler, 7

Gernika: 41e aniversari

Era dilluns, dia de fira i mercat. Jugaven els infants pel carrer. Del cel baixaren uns ocells negres vomitant bombes incendiàries. La vila foral del poble basc es vestí de dol. Passaren tres hores. Després, morts, sang, ruïnes, terror, foc... Molts d'al.lots no pogueren jugar pus.

Aquest mes d'abril es compliran els quaranta-un anys de la destrucció de Gernika, poble indefens, de dos o tres mil habitants, símbol i ànima del poble basc. Sense guarnició militar, amb dues fàbriques de pistoles, fou agredida per l'aviació alemanya al servei i sota el comandament del general Franco. Fou un acte de terror deliberat, un acte salvatge premeditat que durà tres hores, que matà 1.600 persones i en ferí més de vuit-centes.

Però si execrable fou aquest crim, pitjor va ser la mentida històrica teixida al seu voltant. Amb el cinisme propi dels dictadors, l'Estat Major de Franco acusava els "gudaris" bascos d'haver assolat Gernika. El simple comentari a la desver-

gonyida i ridícula versió "oficial" del franquisme va ser motiu d'empresonament, persecució, bandejament, etc. Els milers de persones que directament o indirectament conegueren "in situ" el fet, hagueren d'imposar-se un silenci gairebé total. ¡Quina baixesa acusar les víctimes!

La destrucció de Gernika fou un acte premeditat, calculat fredament per l'home que tenia a les seves ordres totes les forces que lluitaven al bàndol rebel. Franco.

Un bombardeig de tres hores, la utilització de bombes incendiàries, la condició de dia festiu, la manca d'indústria pesant d'armes, la nul·la valor estratègica de la zona, demostren que l'acció anava contra les més essencials arrels del poble basc.

Però els dictadors passen i els pobles continuen. No poden les bombes destruir la voluntat d'esser d'un poble.

Joanot Colom

crònica política

Per Llorenç Capella

Una vegada més l'actualitat de la política mallorquina se cenyeix a un tema que ja comença a ésser mastegat i estantí, de tant de passar d'una mà a l'altra. En referenc, naturalment, a l'autonomia. Les dretes i les esquerres del parlamentariisme mallorquí s'afanyaren en un significatiu i lloable esforç, per trobar paraules que justificassin la passa enere fet en la negociació del procés autonòmic quan Madrid els va cantar el "no pasarán", i la veritat és que no les trobaren. De fet no les trobaran mai, perquè no n'hi ha de vàlides des de la seva perspectiva de partits estatals. Per contra, l'encobriment de certa brutalitat burocràtica esgrimida pel sevillà Clavero Arévalo, l'únic que els pot reportar és l'enfrontament amb un poble que, a poc a poc, a passes de cec, comença a recobrar l'enfosquida consciència de la seva identitat. Ho diu, pensant en senyors, com Jeroni Alberti, que ha fet un esforç enorme per assumir la qüestió nacional de Les Illes, i en altres com Fèlix Pons, que possiblement sempre l'han tenguda més clara d'allò que diu i defensa. Ambdós, com a membres extrems de l'Assemblea de Parlamentaris, han estat poc clars, poc rotunds, a l'hora de judicar la postura del Govern enfront de la nostra autonomia. En política, la maniobrabilitat dialèctica i el pactisme sempre seran justificables i aconsellables, quan s'aconsegueixen alguns dels fins pels quals es lluita. I quant a nosaltres, cas d'aconseguir-se la preautonomia, possiblement significarà una conquesta que tan sols no satisfarà les aspiracions dels regionalistes. Els parlamentaris il·lencs, a hores d'ara, encarnen la desesperança que amara la gent que un vint-i-nou d'octubre sortí al carrer. Recordem la rondaia.

I jo me'n vaig venir
amb un capellet de vidre
i els al·lots, pel camí,
maquets i maquets
tot el me romperen
i no me'n deixaren bocí.

Els nostres parlamentaris se n'anaren a Madrid amb un avantprojecte d'estatut, fràgil com el vidre, davall l'aixella. I ens el retornaren esmicolat. Els Clavero - boys, "prietas las filas y firme el ademán", els foteren maquets pel catell i tot. Què és això que Les Illes es volen autogovernar? Au, au, posau-vos els calçons amb bufes i tocau el flabiol damunt l'era, que d'aquest tro no plourà! Jo no hi vaig ésser, naturalment, aquell dia, al Madrid dels nostres sospirs, però estic convençut que els parlamentaris il·lencs escrigueren una pàgina més de la nostra vergonyant derrota col·lectiva. I ells en són els primers culpables, perquè no empen l'única arma que tenen al seu abast per fer reconsiderar la seva postura intransigent a l'inefable Clavero: la mobilització popular. És clar que per convocar-la, cal estar perfectament convençut d'allò que es defensa i dubt que la majoria dels nostres parlamentaris, sobretot els senyors d'UCD, entenguin que Les Illes són qualque cosa més que una província d'Espanya o una terra separada de Madrid per cinc mil pessetes d'avió. Per això, i no per altra cosa, renunciem a ésser freres i se senten beníssim representant el seu paper d'escolanets. Amén, senyor Clavero. Amén. Amén. Amén. Som una regió. Amén. Som una província. Amén. Som... Què som? No ho sabem cert, però amén, amén, amén. Doncs bé, us concedirem una Carta Cultural, cony il que és això? No us importa. No senyor, amén, amén, amén. Ja és un fet sabut: els escolanets no poden aspirar a altra cosa que no sigui encarnar la picaresca dins la gran comèdia eclesiàstica. No voldria afirmar, i em resistesc a afirmar-ho, tot i que ho escric, que els nostres parlamentaris encarnin la picaresca dins aquesta gran comèdia que ha esdevingut la qüestió nacional a l'Estat Espanyol. Però el que tampoc no puc fer és encobrir la història d'allò que pot esdevenir una gran estafa per al nostre poble. I pot esdevenir per debilitat dels parlamentaris en primer lloc. He pogut constatar un fet tristíssim: el Govern reconeix amb un mínim d'emperons el fet nacional d'aquells pobles que mostren les dents. Vets ací el cas d'Euskadi, de Catalunya, de les Canàries. A tots aquells pobles que, únicament història en mà, defensen el dret a recobrar la seva identitat nacional, els concedeixen una Carta Cultural per fer-los callar. És trist i vergonyant. El senyor Martín Villa ha declarat que, evidentment, Catalunya no ha d'ésser tractada com qualsevol província, car té la seva història, la seva cultura i la seva llengua. Doncs bé, sapiga el senyor Martín Villa que Les Illes i el País Valen-

cià reuneixen aquestes mateixes característiques: no endebades formen part amb Catalunya dels Països Catalans. Però quina és la peculiaritat prioritària que distingeix Catalunya dels altres països de parla catalana i que el senyor Villa i el senyor Clavero no diuen? Ai, polissons! La capacitat de mobilització popular i uns polítics de soca-rel que s'han cansat de fer d'escolanets. Tant si ens agrada com si no ens agrada, la veritat és així de crua.

Precisament una manca de pràctica política mínimament nacionalista, i en molts de moments substituïda, per una altra, ben disposada a fomentar el confusionisme, ha permès la sortida a escena d'uns grups clandestins, disposats a defensar la independència de Les Illes i de recobrar la cultura del poble, enfosquida per l'imperialisme català. La colla de pretesos revolucionaris d'esquerres, s'ha fet un embull tan gros que cavallejaren entre En Pep Gonella i els "Círculos José Antonio" per entendre'ns una mica. És de suposar que el seu arrelament dins la societat mallorquina serà mínim, perquè la desconexen totalment; però és indubtable que poden produir més d'un maldecap, sobretot si són tan partidaris de fer esquerra com deixen entreveure els seus primers comunicats. La malaltissa economia il·lenc no necessita ara com ara segons quines castes d'esquerra, perquè els turistes quan senten trons són ben iguals que els teuladers: alcen el vol i fan escampadiassa. I entre la hispanitat i l'africanitat correm el risc de romandre com sempre hem estat: pobres. Pobres de sopes.

No voldria deixar de banda, en aquest apressat comentari de l'actualitat política, un tema tan debatut com és el de la unitat socialista entre els membres del PSP i del PSOE. No pot oblidar el comentarista que la unió dels socialistes, tot i que era de preveure a llarg termini, ha estat imposada des de les altures, i que les bases dels respectius partits han estat agafades en fora de joc. El senyor Tierno, que assegurava que a l'altra vegada que amb els homes del PSOE sols no hi podia prendre café, ha mutat de parer amb una facilitat sorprenent i se li ha despertat amb força volcànica una adormida vocació de batlle. "De Madrid al cielo". De Madrid, a l'alcaldia. Totes aquelles frases -Jo som marxista. En tot cas hauran d'ésser les bases, les qui reclamin la unitat- són tinta eixuta que ja no commouen ni els marxistes de boina. A Tierno li ha

pegat una il·lusió adolescent per ésser batlle. Des d'una perspectiva nacionalista -que és l'única vàlida per a nosaltres- la passió d'en Tierno és gairebé còmica. El PSP, que coquetejava amb PCE, PSM i d'altres partits, amb vista a formar una coalició electoral a les properes eleccions municipals, abandona a cop de telèfon la seva postura i corre a iniciar converses amb el PSOE. Així s'escriu la història: ahir marxistes, avui socialdemòcrates. I demà? Déu dirà. En tot cas la qui en surt beneficiada és la Telefònica, les accions de la qual, una vegada provaada la seva efectivitat política, pujaran a la borsa com les bombolles del xampany.

Però el temps passa i La Balanguera fila, fila, sense aturall. Una vegada que els nostres parlamentaris guairen de les nafres que els produeixen els Clavero - boys, es tornaren reunir per fer recedir el projecte preautonòmic. Si l'art de la política és demanar dos per tal d'aconseguir un, els nostres parlamentaris van camí d'ésser artistes car és segur que aconseguiran un 0,25. L'important és ésser insensibles a la desmoralització i presentar-se les vegades que calgui per a la repesca autonomista. Per ventura, si els Clavero - boys s'han aixecat sense mal de cap, ni mal de queixal, ni mal de mal, el projecte de preautonomia serà admès i nosaltres, des d'aquesta illa tan pobre, tocarem campanes i menjarem torrò. Cal assenyalar, però, la infinita sorpresa que al llarg de la discussió del procés preautonòmic, em produí l'actitud del senyor Matutes, eivissenc de pinyol vermell, disposat a convertir-se, arguint el raonat dret de la paritat interinsular, en el defensor de menorsquins i eivissencs. "Helo, helo por do viene / el infante vengador". Doncs això: "helo, helo por do viene" el senyor Matutes, que és més viu que una centella, però contradictori com n'hi ha pocs. Com pot ésser que aquest senyor, que ha estat un xotet de corbeta del centralisme franquista i que milita a les files d'un partit anomenat "Alianza Popular" que no entén, ni prop fer s'hil la qüestió de les nacionalitats, pot esdevenir defensor de la igualtat i llibertat autonòmica de les illes petites respecte a Mallorca? Molta ho em fa que el senyor Matutes no envirini ben conscientment la veritat. És a dir, defensant teòricament una causa justa, ationava els recels que l'any 31 embarrancaren l'avantprojecte d'autonomia. Per tal d'aconseguir - ho no escatimà il·lusió, voluntat ni intel·ligència. Nogensmenys, mirau que bé: al cap i a la fi va perdre la batalla dialèctica.

Mentrestant Mallorca és un cau de tensions socials que no tenen fàcil solució. L'autopista, la dàrsena, en Paulí que se'n va i diu que no tornarà, ensofronyat perquè Madrid no ha concedit un casino a Ciutat. En Paulí volia fer una sortida democràtica de la Casa de la Vila que fes oblidar al poble tota una vida política dedicada al servei de la dictadura. Hom li ha vist la filosa i ha optat per romandre assegut a la seva cadira. De tota manera, en Paulí no està cremat. És un polític hàbil que s'ha sabut desfer de totes les vestimentes del vell règim, a mesura que el procés democràtic ha anat avançant. Tant, que estic per assegurar, malgrat que corri el risc de despertar pensaments cròtics, que les eleccions municipals el trobaran tal i com deia Machado, "desnudo como los hijos de la mar". Però havia fet referència a les tensions socials que es vénen produint una rera l'altra. L'autopista, la dàrsena, el plet de la Diputació contra en Jaume Santandreu... Analtzar cada un d'aquests casos em costaria temps i espai. Diguem que tots són prova d'una Mallorca nerviosa que reclama el dret a autogovernar-se i ningú no l'escolta. UCD, de cada dia que passa demostra mantenir una postura més ambigua respecte al procés preautonòmic i el PSOE aguantant candela com pot. Mentrestant, amb tant de joc dialèctic de saló, s'ha aconseguit d'arrabassar al poble el protagonisme de la negociació autonòmica que li pertanyia d'ençà d'aquell vint-i-nou d'octubre. Ara s'ha iniciat el procés d'esvaïr-la, sense massa escarafalls. Per ventura és un comentari dur, però no és extremista. En tot cas és l'únic resum possible que permet l'anàlisi de la nostra realitat política.

Els equívocs de la socialdemocràcia

Una cruïlla de cinisme i d'esperances

Per Jean Ziegler (*)

UNA CRUÏLLA DE CINISME I D'ESPERANCES

Pel juny del 1971, al congrés d'Épinay, el senyor François Mitterrand i els convencionals havien sostingut una esmena que apuntava a eliminar dels estatuts la pertinença del nou partit a la Internacional socialista (1). 27 de novembre del 1976: dins la immensa sala de conferències de l'Organització internacional del treball a Ginebra, s'obre el XIIIè Congrés de la Internacional socialista. El president de la sessió solemne d'obertura nom François Mitterrand. El seu discurs programàtic sobre "el socialisme democràtic en el món d'avui" enceta tres dies de treballs i de debats que havien de trasllucar l'organització i obrir el camí del seu renouement.

La Internacional socialista representa avui una potència considerable: agrupa trenta-tres partits membres que, tots plegats, compten més de vuit milions de militants; tan solament l'S.P.D. alemany aplega més d'un milió de membres. Prop de cent milions de persones viuen —a l'Occident— sota un govern socialista. I si comptem els ciutadans d'altres països on els socialistes, sense ésser majoritaris, participen en forma decisiva a la direcció de l'Estat, aquesta xifra contrapassa els 300 milions.

Un fet sorprenent: la Internacional, que abriga alguns dels homes polítics més cínics d'aquest segle (el Sr. Helmut Schmidt, d'Alemanya, o el Sr. Daniel Obduber, de Costa Rica) roman als ulls dels pobles una institució moral, una autoritat de fe. Il·lusió, mentida? No. La Internacional arrossega la raó d'Estat talment com arrossega la moral de la justícia (2). Això fa que sigui una organització ambigua, equívoca. D'una part, una mena de club privat on es reuneixen els caps i els ministres de governs socialistes; d'una altra banda, el lloc on s'encreen les esperances, cap a on miren els somnis de milers de militants. Sobretot, però, és un incomparable instrument potencial per a la lluita de classe, la lluita antiimperialista.

Existeix avui dia un imaginari socialista, un "imaginari de convocatòria" (Regis Debray) (3). Aquest imaginari s'encarna en la Internacional socialista. O, més precisament, les esperances immenses desvetllades en els pobles dominats del tercer món pels progressos dels partits socialistes a Europa es refereixen a la Internacional. Cinc partits àrabs (l'F.A.N. algerí, el neo-Destour tunisenc, la Unió Socialista d'Egipte, el Baas sirí, la Unió popular de les forces progressistes del Marroc), quatre partits africans, sis moviments llatinoamericans, s'acosten avui dia a la Internacional. Aquesta (resolució de Madrid del 17 d'octubre de 1977) abona la lluita del poble saharià. Pel setembre, el senyor Olof Palme va conduir una missió d'informació i de solidaritat de la Internacional a l'Àfrica austral, a través dels cinc Estats de la "línea de front".

El senyor Mário Soares, el senyor Bert Carlsson i delegats dels partits francès, italià i suís, aniran pròximament en viatge a Mèxic, a Costa Rica, a Venècia i a la República Dominicana, per tal d'estreñer els lligams de la Internacional amb els moviments socialistes de l'Amèrica llatina.

ENFRONT DE L'EUROCOMUNISME

La INTERNACIONAL arrossega un cert nombre de problemes antics, problemes perillosos, de vegades paralitzants. Hi ha primer de tot un problema d'organització: l'aparell de la Internacional és feble. Exemple: el nou —i eficaç— secretari general, senyor Bert Carlsson (antic secretari internacional del partit suec), té l'oficina dins una localitat exigua a Londres, envoltat de dues secretàries a temps complet i de dos col·laboradors a temps parcial. L'únic partit socialista italià —que, amb tot, té poc pes en els afers del seu país— ocupa a Roma un sumptuós edifici de cinc pisos i compta, solament a la seva seu central, més de dos-cents cinquanta funcionaris a temps complet.

El XIIIè congrés va prendre resolucions: el nou president,

senyor Willy Brandt —que clou gloriósament l'era Pittermann (antic president i antic vice-canceller d'Àustria)— exigeix una reforma i un reforçament del secretariat, que a més a més caldria sostreure a la tutela del partit laborista britànic i passar la seva seu a Ginebra; un any després del congrés, però, no s'ha realitzat cap de les decisions i, curiosament, els fons manquen.

Un problema difícil: d'en temps de la presidència de Vandervelde i fins a la segona guerra mundial, la Internacional estava en condicions d'imposar les resolucions dels seus congressos als partits membres recalcitrants. Contra la raó d'Estat —de vegades— triomfava la moral de la justícia. Léon Blum tenia suor freda en haver d'explicar la seva política espanyola a la Internacional (4). Un altre exemple: el 1904, la Internacional (congressos de Brussel·les i d'Amsterdam) imposa pràcticament —a Guesde i a Jaurès— la reunificació del partit francès (5).

El desequilibri actual, que s'accentua del 1945 ençà, entre l'aparell administratiu i financer deficient de la Internacional i la potència de l'aparell de certs partits membres (especialment l'alemany, l'italià i l'austríac) limita el poder d'intervenció i de control de la Internacional dins l'aplicació de les seves resolucions.

Segon problema: un fossat separa els partits membres que practiquen una política d'unió de les esquerres i els qui, com ara els partits alemany, escandinau i austríac, s'oposen aferrissadament a tota col·laboració amb qualsevol partit comunista.

Juny del 1972: signatura del programa comú a França. Al cap d'un parell de setmanes, la Internacional es reuneix a Viena. El senyor François Mitterrand i el partit francès es troben aliats.

Maig del 1975: el senyor François Mitterrand reuneix a Latche els dirigents dels partits socialistes del sud d'Europa: senyors Mário Soares, Felipe González, Beno Craxi, els dirigents del PASOK grec i del P.S. belga. La posició del P.S. francès i del seu primer secretari és la següent: "Es tracta de saber com desenvolupar en els nostres països la unió de les masses entorn dels partits polítics, i amb els partits polítics, que representen les forces populars. Això planteja el problema de l'aliança, de la unió, de la cohesió entre P.S. i P.C. Per a tots nosaltres es tracta de fer una tria socialista. Vet aquí l'aspecte particular, nou, modern de les nostres preocupacions" (6).

A la primavera del 1976, els delegats de la Internacional es reuneixen a Elsener (Dinamarca). El conflicte és a la plena: un violent incident oposa el senyor Helmut Schmidt a François Mitterrand.

Avui, el conflicte, s'ha desemmalenit i és en camí de resolure's. La política conseqüent, rigidament unitària, coratjosa del partit francès ha acabat per impressionar els socialistes alemanys i tot.

Un conflicte nou, perillós, més carregat d'amenaques que tots els precedents, divideix avui dia la Internacional: es tracta del combat a llançar contra la dominació dels Estats capitalistes del "centre" damunt els països d'Àfrica, d'Amèrica llatina i d'Àsia.

LA QÜESTIÓ DEL TERCER MÓN

Cada dia, dotze mil persones moren de fam en el nostre planeta. El món on vivim no és més que un Auschwitz immens. Per als tres quarts dels homes, cada nit que passa, cada dia, són només un martiri interminable. El món dels Estats és un món de crueltat freda, de càlcul de força (i els Estats socialistes no hi són pas excepció).

Els vells marxistes alemanys (Horkheimer, Marcuse, Bloch) s'han cansat de dir-ho: la instauració del socialisme comença per una ruptura epistemològica. És per la destrucció de la vella paraula humanista, burgesa, generadora de totes les indiferències, de totes les covardies, de tots els crims comesos dins la legalitat, que comença la fi del regnat del capital. Edgar Morin: "La moral anterior al feixisme de la qual va sorgir, precisament, el feixisme és, naturalment, la moral humanista burgesa. La que glorifica l'home abstracte i envolta de silenci el crim quotidià de l'home concret" (7).

Dos camps s'alfronten al dedins mateix de l'organització:

el primer és el de les socialdemocràcies, l'objectiu de les quals redueix el capitalisme a un Estat social i d'una Europa unificada amb Amèrica. No discuteixen l'adequació ni la propietat monopolitzadora de la renda territorial, ni cap altra desigualtat burgesa.

Enfront dels pobles de l'Amèrica llatina, l'objectiu de les quals redueix el capitalisme a un Estat social i d'una Europa unificada amb Amèrica. No discuteixen l'adequació ni la propietat monopolitzadora de la renda territorial, ni cap altra desigualtat burgesa.

El doble de l'S.P.D. i del partit laborista impedeixen el desenvolupament nacional brut, l'eficàcia dels imperis burgesos "cepat" de l'Amèrica llatina. Assi-guraran a aquests pobles drets ugressiva cap al benestar. Inseguretat aliat nord-americà, com els "comunistes" i "anarquistes" tenen una institució financada pels Estats.

El doble de l'S.P.D. i del partit laborista impedeixen el desenvolupament nacional brut, l'eficàcia dels imperis burgesos "cepat" de l'Amèrica llatina. Assi-guraran a aquests pobles drets ugressiva cap al benestar. Inseguretat aliat nord-americà, com els "comunistes" i "anarquistes" tenen una institució financada pels Estats.

El segon camp és el de les socialdemocràcies, l'objectiu de les quals redueix el capitalisme a un Estat social i d'una Europa unificada amb Amèrica. No discuteixen l'adequació ni la propietat monopolitzadora de la renda territorial, ni cap altra desigualtat burgesa.

El segon camp és el de les socialdemocràcies, l'objectiu de les quals redueix el capitalisme a un Estat social i d'una Europa unificada amb Amèrica. No discuteixen l'adequació ni la propietat monopolitzadora de la renda territorial, ni cap altra desigualtat burgesa.

Per als socialistes la unificació de la tasca del moviment socialista és l'abolició de la propietat monopolitzadora, la transformació de l'economia en una economia socialista, la creació de totes les condicions perquè puguin néixer, dins d'homogeneïtat, les comunitats autogestionables del propi destí. La lluita és per fer desaparèixer del nostre

LIBRES I PAPERS
PLAÇA SANTA EULALIA, 6
TEL. 217330
PALMA DE MALLORCA

des alemanya i anglo-saxo-
distribució del producte
quitat, la construcció d'un
nista que es recolzi sobre
de producció capitalista,
tjans de producció, ni la
de base de la societat

del tercer món, la posició
mple: és l'augment del pro-
ca" de les societats multi-
er que no, de certs règims
la i de l'Àfrica, que asse-
una evolució lenta i pro-
quir-ho cal, a la una amb
moviments revolucionaris,
tercer món. Precisament
nats alemanys s'hi dedica-
social (ILDIS), que tenia
a Quito, a l'Equador (8).

ey dominen encara ara la
iftung (9) és la seva pri-
etits socialistes portugues
La Fundació Friedrich-
ost, la xifra real del qual
es de tres-centes persones
tament internacional". Té
retot a l'Amèrica llatina
de les personalitats més
el senyor Walther Hessel-
meinwirtschaft (el princi-
del moviment sindical),
pervisió. Als seus costats

(el sindicat més poderós),
Deutsche Gewerkschafts-
alemanys), el senyor H. O.
són íntimament lligats als
demanda del senyor David
ou fa anys que es trac-
i Brzezinski. Darrere els
hi ha el senyor Helmut
popea més poderosa, fidel
l'adició trilateral elabora l'es-
ció capitalista imperialista

partit francès. En el re-
dirigents s'han referit a
ant els representants del
A. (Angola), de la SWAPO
Sud) i Carlos Altamiro (se-
noç François Mitterrand ha
partit —i eventualment del
l'liberament combatuts pre-

Cal, quan hom defensa
ment, que cal mirar on po-
alta, sense empatzar-se de
que un se sent?... Jo dic
venir prop de la consciència
la política universal quan
de l'Iran, d'Indonèsia...
ajudarem els moviments
ortot on serà possible"

andinans, belga, suís, la
ificació gradual de totes
nça envant, de tot el món):
tística dels mitjans de pro-
ions de treball; La descen-
ció i de decisió; per dir-ho
ions objectives necessàries
ortat, la complementarietat
homes i de dones respon-
moviment socialista és, en
i la tortura.

Però la Internacional socialista no es reduceix a aquesta simple oposició entre projectes divergents. Les coses són més complicades: l'S.P.D. és avui dia un partit profundament dividit. A Hamburg, el 15 de novembre del 1977, la dreta i l'esquerra del congrés de l'S.P.D. s'enfronten durament sobre el "Berufverbot", la qüestió nuclear, la lluita contra el "terrorisme". El senyor Ehmke diu: "És un miracle que aquesta coalició d'idees tan diverses i sovint contradictòries es pugui man-". (12).

ALA ESQUERRA I RAÓ D'ESTAT

En 1976, una mena de "repartiment tàcit de les competències" es va efectuar dins l'S.P.D.: l'ala dreta conserva el poder a Alemanya (govern, partit, sindicat) i l'ala esquerra s'ocupa de la Internacional (13). És així com el senyor Willy Brandt (president de l'S.P.D.) esdevingué president de la Internacional. Darrere el senyor Brandt hi ha el senyor M. Horst Ehmke. Home fascinant, originari de Danzig, el senyor Ehmke arriba a l'Alemanya occidental després de la guerra. Esdevé professor de dret a la universitat de Friburg de Brisgòvia, renova els "Reuter Kreise" (mena de clubs de reflexió que duen el nom del primer batle de Berlín-Oest), que renovellen el pensament socialista alemany, obrint així el camí als moviments estudiants del 1968 i als Jusos dels anys 70. Es ministre conseller del senyor Brandt, el seu cap de gabinet (títol oficial: Kanzler-

amts-Minister). Després de la dimissió del senyor Brandt, esdevé el cap de l'ala esquerra en el grup socialista del Bundestag i el seu portaveu de política estrangera. Ell i els seus amics (com ara el senyor Karsten Voigt, antic president del Jusos, avui dia diputat de Francfort) són l'objectiu de tota l'hostilitat del senyor Schmidt. El prestigi internacional del senyor Brandt, el cervell polític del senyor Ehmke, el discret suport del senyor Egon Bahr (secretari general de l'S.P.D., antic ministre i negociador del senyor Brandt), fan que el nou equip alemany posat al capdavant de la Internacional despertí, en els progressistes de tots els partits membres, vives esperances. Esperances decebudes? No. Però la raó d'Estat alemanya (o més precisament germano-americana) pareix que pesa feixugament damunt l'actual president de la Internacional (ben malgrat seu, segons sembla). Les conferències regionals decidides pel XIIIè congrés a Ginebra i destinades a dur la paraula socialista a les regions d'ultramar, són anul·lades. La conferència de Dakar no es farà. La de Mèxic (o Caracas) s'ajorna "sine die". L'admissió dels partits germans àrabs es bloqueja. En matèria de política de l'Orient proper, el senyor Yitzhak Rabin, vice-president de la Internacional, dicta la llei. Dues missions Kreisky a l'Orient proper no tenen cap conseqüència concreta. La Internacional roman absent del conflicte palestino-israelià.

Avui dia, dins la Internacional, hi ha un equilibri fràgil entre l'ala pro-imperialista i l'ala anti-imperialista. El senyor Willy Brandt, gràcies al seu prestigi personal, fa els possibles per arbitrar.

(*) De "Le Monde Diplomatique"

- (1) Claude Estier, "La Plume au poing", prefaci de François Mitterrand, Ed. Stock, París, 1977, pàg. 304. L'esmena no va aconseguir el 100% de sufragis.
- (2) Colette Audry: "Les Militants et leur morale", Ed. Flammarion, París, 1976. Colette Audry analitza el conflicte permanent, dins el moviment socialista, entre la moral de l'eficàcia i la moral de la justícia.
- (3) Régis Debray, "Les Rendez-vous manqués", Ed. du Seuil, París, 1975, pàg. 38.
- (4) Jean Lacouture: "Léon Blum", Ed. du Seuil, París 1977.
- (5) Michel Bataille, "Jaurès" prefaci de François Mitterrand, Ed. Pygmalion, París 1977.
- (6) Claude Estier, "La Plume au poing, op. cit.", pàg. 306.
- (7) Cf. Edgar Morin, "Autocritique", Ed. du Seuil, coll. "Points" París, 1975, pàg. 266.
- (8) El govern Frey, sota la pressió de l'ala esquerra de la democràcia cristiana, va engagar l'ILDIS de Xile.
- (9) Ebert, dirigent socialista de la República de Weimar, ordenà l'esclafament del moviment spartakista i dels moviments dels Consells alemanys, ofegant dins la sang la revolució obrera de l'avantguerra immediata (1919-1924). Les finances de la Fundació operen a partir de diverses bases, especialment de Suïssa.
- (10) Cf. l'exemple de l'ILDIS.
- (11) Text del discurs dins "Le Monde" del 21 de juny del 1977.
- (12) Horst Ehmke, citat per Gérard Sandoz dins "Le Nouvel Observateur" del 28 de novembre del 1977.
- (13) Cf. "Der Spiegel", n. 50, 1976.

Reflexions urgents

Un dels perills més considerables, per no dir absoluts, que tenen, a curt termini, certs partits polítics que es diuen socialistes, és que no s'arribin a inserir dins l'autèntica realitat del món del treball. M'explicaré amb una pregunta a resoldre: És possible un partit socialista sense el suport, directe o indirecte, d'un sindicat de classe?

Històricament parlant, crec que és fàcil de respondre a aquesta pregunta: tots els grans partits socialistes que han influït decisivament dins l'ordre polític, han tingut els seus millors aliats en els moviments obrers i pagesos organitzats. Això no ho dic per dir-ho. A Catalunya, aquests mesos darrers hem viscut un procés —encara no acabat— d'unificació de sectors socialistes de visions no coincidents sobre els grans problemes d'avui: l'organització de l'Estat a partir del fet plurinacional, per damunt tots els altres. Un dels arguments, per ventura l'únic, que ha convençut molts de reticents, ha estat aquest: la necessitat que un partit socialista sigui reconegut pels seus propis i més directes seguidors afiliats a les organitzacions sindicals.

És evident que si un partit vol tenir una influència continuada damunt l'ordre polític, s'ha d'inserir dins aquelles institucions que d'elecció a elecció condicionen decididament la solució dels problemes comunitaris. Imaginem-nos, per exemple, que el Partit Socialista de Catalunya hagués obtingut ell tot sol el poder polític, però que determinades organitzacions sindicals haguessin seguit les inspiracions d'altres grups socialistes. Amb un poc d'imaginació crec que podem deduir que ben a la curta hauria estat impossible de mantenir una coherència entre l'acció política i l'acció teòrica, car un partit socialista allà on primer ha d'influir és en els sectors obrers i pagesos. Influència que va enllà de qualsevol procés electoral.

Creo que un partit socialista ha de lluitar per obtenir el poder i s'ha d'allunyar dels plantejaments utòpics. Això no vol dir que aquest partit no haja de mantenir dins el seu si uns instruments d'autocrítica molt seriosos que facin pensar en les últimes metes ideològiques; però un socialista ha d'esser tan realista, o més, com els grups que representen la dreta. I, per a mi, esser

realista té un significat molt precís: acceptar la realitat, encara que no ens agradi, per transformar-la. Aquest principi, crec que l'hem de tenir molt clar si volem influir enllà d'un procés electoral limitat i periòdic... tot suposant que d'elecció a elecció siga possible de mantenir a punt l'organització del partit.

Tot això que he dit pot esser per a molts una veritat dolorosa, per a uns altres un oportunitisme potencial, i per a tota la resta una actitud reaccionària. Tant m'és. Crec que és hora de plantejar els problemes a partir de les dades reals. Així i tot, trobo que cal dir que eficàcia i realisme són dos elements massa importants per a qualsevol estratègia socialista, sempre que els sapiguem mesurar i aplicar quan convengui. L'eficàcia per l'eficàcia pot conduir a la socialdemocràcia més grisa, i, com tots sabem, el socialisme és la darrera de les forces que la societat humana ha originat precisament per intentar racionalitzar el progrés social i la vida de l'home cap a la llibertat dins la igualtat.

Aquestes reflexions m'han duit a pensar que un partit socialista que no té el suport de les organitzacions obreres i pageses, a la llarga esdevé un grup testimonial sense influència directa sobre els complexos mecanismes de la societat moderna... amb el perill que els seus seguidors, davant la impotència, tinguin una decepció que faça inviable de mantenir l'aparell del partit.

Què cal fer? Jo don per suposat que el present polític —originat a les eleccions del 15 de juny del 1977— no es mantindrà gaire temps, ni a nivell d'homens ni a nivell d'ideologies, entre altres raons perquè el poble, prest o tard, s'adonarà que els noms no fan la cosa, ni els dirigents fan els partits. Crec que el futur immediat serà molt condicionat pel camí que prenguin les organitzacions sindicals, i només els partits que tinguin una influència dins aquestes organitzacions podran influir damunt l'ordre polític. Trobo que ho paga de fer una reflexió profunda i urgent sobre aquest dilema: o relacionar-se amb forces sindicals, o desaparèixer, o romandre com a grup testimonial.

Gregori Mir

La Universitat vista de Menorca i problemàtica estudiantil

Els menorquins, a l'hora de plantejar-nos estudis universitaris, ens trobam amb diversos problemes d'arrel econòmics i socials.

En primer lloc, uns problemes econòmics molt més forts que un de Mallorca, deguts a una discontinuïtat territorial. Això implica uns desplaçaments i, d'altra banda, trobar un local on viure, més o menys econòmic.

La discontinuïtat territorial mateixa provoca uns problemes de caire social. El menorquí se troba dins un món nou, uns ambients molt diferents, desconeguts totalment per ell. Primerament, dins la universitat, on es poden trobar unes diferències culturals; a més, el menorquí s'haurà de forjar un nou cercle d'amistats per mantenir uns lligams amb la gent amb qui conviu. La inadaptació al nou ambient pot provocar una passivitat enfront dels problemes locals, o la manca de relació necessària amb altra gent per tenir unes certes inquietuds.

A part els ja dits problemes, els menorquins ens trobam amb un fort centralisme dins l'ensenyament. Nostres acusam que la universitat que existeix a Palma sols se centra en un estudi centralitzat a Palma amb un intent de generalització a les altres illes. Això produeix, que els alumnes menorquins i civissencs es trobin amb un gran desavantatge, puix que li fan deixar a part els seus problemes tan forts com els de Mallorca, o més, per centrar-se tan sols en aquest. Amb els raonaments donats es pot veure clarament el perill que els alumnes vinguts de fora de Mallorca prenguen una postura totalment indiferent als problemes d'aquesta i ens oblidem aiximateix dels nostres propis, desembocant en una passivitat i una manca de mentalització dels problemes universitaris i locals.

Però veim que no són úniques aquestes causes, perquè dins l'ambient universitari trobam una inactivitat i una despreocupació respecte als problemes que pugui tenir la universitat mateixa, perquè a l'alumne li és més còmode romandre amb les formes tradicionals d'ensenyament i no anar per un camí de recerca de noves tècniques apropiades al moment en què nosaltres, estudiants, vivim, tant al pla de l'ensenyament en si, com dins els problemes de la universitat mateixa.

Com a conclusió, veim que l'única solució possible per combatre aquesta passivitat és la mentalització dins l'ambient estudiantil i damunt aquesta fase, arribarem a l'acció.

Joana M.ª Barceló

Quatre Ulls Llibres

LITERATURA i CIENCIA

devora Plaça Sta. Eulàlia
Ciutat de Mallorca

EDITORIAL

BERENGUER D'ANOYA,

S.A.

Apartat de Correus 123-Inca

Jaume Armengol i Coll

"El caminant perdut"

Premi "Les Illes" de Cantonigròs

COL·LECCIÓ: LA BALDUFA

Ja està publicat i a la venda el tom primer de la **FLORA DE MALLORCA**, del P. Francesc Bonafè. Comença la publicació, en fascicles, del tom segon.

Ha sortit també el n.º 2 dels Manuals d'Introducció a la Naturalesa, titulat **ELS AUCELLS DE LES BALEARS**, per Joan Mayol

Són publicacions de l'EDITORIAL MOLL
Distribució: **LLIBRES MALLORCA**. Fortuny, 5. Palma.

Davant les eleccions sindicals

Per Joan F. Bonet

L'alliberament de la classe treballadora passa ineludiblement per unes Eleccions Sindicals com a primera passa important dins una normalitat democràtica. Estam, però, dins aquesta normalitat?

Aquestes eleccions se produeixen en un moment força crític per a la classe obrera per diversos factors, com són la greu crisi econòmica a l'Estat Espanyol i tota la problemàtica que això comporta, de la qual és el màxim exponent l'atur, així com la gran divisió de la nostra classe en un mar de sigles de les diverses Centrals Sindicals, que ara, arran d'aquestes mateixes eleccions, intenten desmarcar-se dins un espai sindical concret, forçats, però, per l'espai polític de diversos partits, com a prova de la seva força.

No voldríem, però, malgrat aquestes consideracions, frenar per res la marxa d'unes eleccions que han de servir per elegir uns Comitès d'Empresa, per a la defensa dels nostres interessos. El que de veres ens interessa és que, una vegada esvaïda l'eufòria de les eleccions, passem a construir la unitat sindical en base a un únic Sindicat de classe, anticapitalista, democràtic i autònom, amb l'objectiu clar de la construcció d'una societat socialista.

Quan encara no s'han fet les eleccions, a tots els llocs de treball ja hi ha resultats més o menys concrets, i ja es pot veure la victòria global de C.C.O.O., seguida de l'U.G.T. a una certa distància dels Independents, d'U.S.O., C.S.U.T. i S.U. a més de E.L.A. - S.T.V. (just d'Euskadi) ja a uns nivells molt inferiors. Aquests resultats globals de l'Estat Espanyol es repeteixen mimèticament a l'illa de Mallorca. En

mig de totes aquestes tendències, abonades per un partit o altre, el Partit Socialista de Mallorca (P.S.I.) defensa la llibertat sindical dels seus militants, i de fet n'hi ha a tots; es destaca, amb tot l'afiliació a CC.OO. i USO per damunt les altres, però ens sentim obligats a defensar per tot i per damunt tot la unitat, impulsant la unitat d'acció des del lloc de treball fins al territori de Mallorca, que és el nostre espai geogràfic de lluita.

Seria possible per a Mallorca disposar d'un únic Sindicat de Treballadors Mallorquins? ¿Rompria això les futures negociacions amb totes les altres centrals amb vista a la construcció de la unitat sindical? Aquestes qüestions s'han de tractar seriosament, i nosaltres, socialistes i nacionalistes, no podem renunciar a aquesta opció perquè defensam la nostra sobira-

nia. Creim que aquest procés podria dur-se endavant, paral·lelament amb les altres regions i nacions de l'Estat Espanyol, i pensam que podria ésser la base de la tan desitjada Unitat Sindical.

Els militants del P.S.M. (P.S.I.) tenim l'obligació de la nostra sindicació, com a mitjà de lluita contra el capitalisme i la seva divisió de classes, aportant el nostre model de lluita socialista, conscients que aquesta lluita no s'ha d'emmarcar només dins l'empresa, sinó en tot allò que les condicions de feina ens marquen dins la vida, com ara les condicions socials a què ens obliguen i la problemàtica d'habitacions i escoles com a fruit d'aquesta divisió de classe. Només així, enfortint les relacions sindicat - partit, amb l'autonomia de cada un, serà possible que la reivindicació de la classe obrera segueixi endavant.

Campos

Fa un parell de setmanes que va sortir al carrer la notícia de la creació de la Casa de Cultura de Campos. Aquest fet, que passà quasi desapercebut, sense trobar el ressò que es mereixia, té una importància extraordinària, perquè l'objectiu més immediat d'aquesta agrupació és la creació d'una biblioteca pública. Aquesta biblioteca, que en principi s'instal·larà a un lloc provisional, servirà per omplir un buit que, dissortadament, ja fa massa anys que dura.

Per què és que a Campos no hi ha una biblioteca? Aquesta pregunta, ens l'hem feta durant molt de temps, i només hi podem trobar la resposta dins el desinterès que les nostres "autoritats" han mostrat per totes les "qüestions" culturals: de fet, totes les iniciatives que hi ha hagut dins aquest camp han sortit d'entitats privades. D'altra banda, hem d'assenyalar que cap de les dues Caixes d'Estalvis que tenen sucursals a Campos no han estat capaces de muntar-hi una biblioteca, allà on a altres localitats d'on treuen més pocs beneficis n'hi han instal·lades.

La incidència que pot tenir la construcció d'una biblioteca dins el desenvolupament cultural de Campos pot arribar a ésser molt important. El desconeixement que impera sobre tot quant es refereix a la nostra cultura és quasi total. I, per més mal, a les nostres escoles el tipus d'ensenyament que s'imparteix és encara totalment colonial, un ensenyament que amaga o anul·la tot allò que pugui ajudar a descobrir la nostra realitat com a poble. Per això, la iniciativa del grup propulsor de la Casa de Cultura hauria d'ésser assumida per tot el poble: aquesta serà l'única manera perquè, d'aquí poc temps, puguem disposar d'aquesta biblioteca que tantes de vegades hem demanat i que tantes vegades ens han refusat.

GLOSES

Desjuntament (*)

Un escrit ple d'esperança
rebrosta avui dins mon cor;
velg que s'espassa la por,
la por feta a cop de llança.
Un Poble està de folgança
pel Consistori que es mor.

Dir que es mor, no és bona dita,
perquè segons tenc entès...
al veure del bon pagès
ja nascuè just baix la fita
d'on arriba la sospita
del qui ésser vol... i no és res.

Per això tothom s'afua
cansat d'aguantar la creu.
I alcant fort la seva veu
el seu desig es traspua.
La veritat és tan crua
que el qui mor, sols no s'ho creu.

El romànic empedrat
ha donat el braç a tòrcer,
i el lligam ha perdut força
de tants d'anys d'estar fermat.
Encara que trepitjat
hom s'alxeca si s'esforça.

I aquesta gran aixecada
del dia quinze de Juny,
que assenyall amb nou encuny
l'enyorada retirada
de tanta amargor ajuntada
i que el Poble avui desjunta.

Ell vol saber a tota costa
tantes coses que no sap...
que les té voltant pel cap
però no hi troba resposta.
A poc a poc ja s'acosta
a destapar el negre tap.

Que pertot en facin crides,
que surtin tots als portals,
no volem més monds fets,
més ordres que ens són ferides,
que el Poble tenguí les brides
dels nous drets municipals!

S'han acabat les dítades
donant la mal i la sal,
repartint el bé i el mal
per les mateixes marjades...
Les decisions primfílades
són del Poble en general.

D'aquest Poble que sols fou
algua estancada d'encleixa,
però que ha trobat la bretxa
per a dir... "siau qui sou",
rompent el dogal i el jou
i el lligam de tanta fletxa.

Que canvia el blau pel rosa,
i que per tot va dient:
No moguis, Ajuntament,
del Municipi cap cosa
descansa en pau i reposa...
Ja està bé de moviment!

Llorenç Antich i Trobat

(*) Premi la Rosa d'Or de la Pau de Castellitx.

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
 Adreça _____
 Població _____ DP _____
 Província _____ Tel. _____
 M'interessa una subscripció: (Trobeu ☐ el que us interressi)
 Anual 300 ptes.
 Forma de pagament:
 Rebut domiciliat a un Banc
 Banc _____ Suc. _____
 Compte n.º _____ Titular _____
 Enviar l'import Taló n.º _____
 Gir Postal _____
 Signatura _____

Per la vostra comoditat (i la nostra)
domiciliem els pagaments al banc.

Altres cop

Cap a la unitat socialista

Des que, l'any 1974, féu la seva aparició el sector renovat del "Partido Socialista Obrero Español", (PSOE), es parla sovint de la necessitat d'unió entre les diverses forces socialistes de l'Estat espanyol i les distintes nacionalitats que el formen.

Cada vegada que ha semblat que aquesta unitat s'acostava, les possibilitats que esdevingués realitat s'han esvaït per culpa de les tradicionals posicions hegemòniques i elitistes del PSOE.

Ara, de sobte, quan realment ningú ho esperava, el PSP i el PSOE s'han reunit, han format comissions mixtes i sembla que la unitat és ja un fet. Què ha passat? Ningú no ha donat encara una justificació clara a tantes presses. Què s'han fet totes les diferències que donaven raó d'esser a dues formacions socialistes diferents? De fet, encara subsisteixen. S'han dit i redit les divergències existents a nivell ideològic, programàtic i, especialment, estratègic. I no és possible de fer-les desaparèixer, en dues setmanes, amb un parell de reunions a nivell d'executives estatals.

Aquesta és la tesi que dona sentit a aquest article: entre el PSP i el PSOE hi ha diferències. Diferències importants. I, per tant, és impossible, a curt termini —com es pretén— la fusió d'ambdós partits.

PROBLEMES DE FONDS

Un primer problema sorgeix del

tipus de societat que cadascun defensa i pretén arribar a assolir. El PSOE és membre de la Internacional Socialista; i com pareix, membre important. Això, dit així, no vol dir res; ni sembla que tenguí gaire importància. Però cal tenir present que la "praxi" de la II Internacional tendeix a ésser socialdemòcrata. I la socialdemocràcia ha reduït l'ímpetu del socialisme; s'ha constituït, en els països desenvolupats, en administradora del capitalisme.

I per aquí jo no hi pas. Dir que nosaltres lluitam "per la superació del capitalisme i la instauració de la democràcia socialista", no és solament una frase bella per a posar dins un programa. És el nostre objectiu, és el nostre motor utòpic. Reivindicam el marxisme autogestionari i, per això mateix, ens negam a participar a la creació d'un "socialisme" rosat, domesticat i burocratitzat.

En parlar del tema dels nacionalismes, es planteja una altra divergència. Ni el seu "federalisme", ni la bona voluntat dels seus parlamentaris a les Illes, serveixen per aclarir la postura del PSOE davant el fet nacional. Declaracions dels seus homes públics (algunes, recents i gens llunyanes), i la seva estructura interna mateixa, fan dubtar seriosament de la seva posició.

Si ens endinsam en el terreny sindical, un nou problema s'afegeix als esmentats. Per moltes declaracions que facin Nicolás Redondo o Felipe González, sobre la independència de la UGT respecte

al partit, és evident la seva, diguem-ne, "germanor". La qual cosa em duu a pensar que la UGT defensa el mateix tipus de societat de què parlàvem suara.

Això, i la nostra constant defensa de la llibertat de sindicació, ens impossibilita la militància a la UGT, que n'és la negació. I és una altra cosa que ens separa del PSOE.

Podríem parlar d'altres discrepàncies. La política internacional, l'organització interna del partit, l'estratègia immediata en la política del país... Només dues coses vull assenyalar. D'una banda, l'actuació anti-unitària seguida constantment tant pel PSOE com per la UGT; basta recordar la seva postura davant la Junta Democràtica, les eleccions generals, les sindicals, la C.O.S. En tot moment han evitat i fet impossible una unitat de l'esquerra, encara que només fos circumstancial. D'altra banda, no m'acaba d'agradar tanta insistència sobre "alternativa de poder"; en principi, em pareix bé, però podria fer oblidar que el socialisme, per damunt tot, ha d'ésser una alternativa de sistema.

QÜESTIÓ DE PROCEDIMENT

Hi ha un segon aspecte, ja al marge de diferències, que em fan veure amb mals ulls el procés actual. És la forma de dur-lo endavant.

En uns partits que es diuen democràtics, i sobre tot autogestionaris, com es poden fer acords a nivell superestruc-

tural. No entenc un procés unitari sense la participació de la base militant. No entenc un procés unitari fet a nivell de programes.

L'alternativa és la mateixa de sempre: dur endavant un procés ampli —i, per això mateix, necessàriament llarg— de convergència, que ha de culminar en un congrés d'unificació, del qual sortirà un nou partit. Ni PSOE, ni PSP: un nou partit. I sense oblidar, com ara es fa, que també hi ha altres forces socialistes; i si no les tenim en compte, la unitat socialista no serà tal, només una fusió de dos partits.

CONCLUSIÓ

Realment, encara hi ha moltes coses a dir. Però, en principi, ja he dit els arguments que defensen la nostra tesi. Ni volem socialdemocràcia, ni volem centralismes, ni volem sindicats-correctes de transmissió, ni volem moltes altres coses. Coses que, de moment i per a nosaltres, el PSOE representa.

I això no vol dir que siguem antiunitaris. Al contrari. Volem la unitat. Però amb coherència; volem arribar a un únic partit socialista, però que sigui socialista i autogestionari. No ens serveixen excuses d'amples formacions amb tendències. Sempre és un parany.

Volem la unitat, però com va dir aquell "això no és això...".

JOSEF J. ROSSELLÓ
Partit Socialista Popular

PER UNA MALLORCA

lliure i socialista

PER UNA SOCIETAT SENSE CLASSES

AFILIA'T!

Partit Socialista de Mallorca

Per la llibertat d'expressió

Les forces sindicals i polítiques sotassignants volem cridar l'atenció de l'opinió pública davant una sèrie de fets:

—El judici i condemna del grup teatral "Els Joglars", mitjançant consell de guerra, per un tribunal militar.

—La sèrie de repressions a revistes, escriptors i periodistes, durant aquests darrers mesos.

—L'actitud de les Forces d'Ordre Públic, arreu de tot l'Estat, contra les manifestacions populars, a favor de la llibertat d'expressió.

—I en concret, la manera com fou repressada la manifestació del passat dimarts, dia 14 a Ciutat, amb càrregues policials, bombes de fum, detencions i altres provocacions.

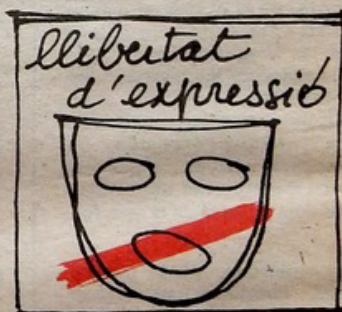
Creim que tots aquests fets van en contra del desig de democràcia expressat pel poble de tot l'Estat espanyol i de les Illes; i que signifiquen un retorn als mètodes franquistes de repressió política, per part de l'actual govern de l'UCD.

Feim una crida al poble mallorquí a mobilitzar-se i defensar els seus drets, a ésser plenament informat, a la llibertat d'opinió i a totes les llibertats polítiques.

NO ALS CONSELLS DE GUERRA ILLIBERTATPER A "ELS JOGLARS" I LLIBERTAT PER ALS PRESOS I DETENGUTS POLÍTICS

PLENES LLIBERTATS PER A TOTS ELS PARTITS I ORGANITZACIONS POPULARS I LLIBERTAT D'EXPRESSION

UNIÓ DE PAGESOS — JOVENTUTS SOCIALISTES DE LES ILLES — PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (PSI) — ORGANITZACIÓ D'ESQUERRA COMUNISTA — MOVIMENT COMUNISTA DE LES ILLES — JOVENTUTS D'ESQUERRA COMUNISTA — JOVENTUTS COMUNISTES DE LES ILLES — UNIÓ GENERAL DE TREBALLADORS.

El Partit Socialista de Mallorca (PSI) davant el judici i empenyorament dels membres del grup de teatre "Els Joglars", manifesta la seva protesta més enèrgica per tal com això:

a) atempta contra un grup de teatre altament significatiu dels Països Catalans que, per la seva qualitat artística i el seu poder crític, ha obtingut un ampli ressò internacional;

b) no respecta el dret inalienable d'expressió, base de tota societat lliure;

c) fa d'una qüestió estrictament cultural un problema que pot provocar tensions amb el poder militar, de conseqüències greus per a la consolidació de la democràcia a l'Estat Espanyol.

D'altra banda informem que la nostra formació política s'adherirà a tota acció destinada a recordar als nostres parlamentaris —especialment a la majoritària UCD— la seva obligació de defensar les llibertats democràtiques i els drets de la cultura catalana a expressar-se sense coaccions, d'acord amb la carta dels Drets Humans signada per l'Estat Espanyol.

EL SECRETARIAT DEL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (PSI)